

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu w dniu 16 lutego 2012 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółka akcyjna w W. kwoty 44.408,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu wraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zgodnie z ustaleniami stron świadczył usługi doradcze na rzecz pozwanego. Powód podniósł, iż w dniu 26 kwietnia 2010 r. wystawił na rzecz pozwanego fakturę VAT tytułem wykonanej przedmiotowej usługi, którą własnoręcznym podpisem potwierdził Prezes zarządu pozwanego J. K., uprawniony do samodzielnej reprezentacji pozwanej spółki. W ocenie powoda powództwo było zasadne, gdyż do dnia wniesienia pozwu pozwany nie uregulował należnej powodowi kwoty tytułem wykonanych na jego rzecz usług.

W dniu 06 marca 2012 r. Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w W., VIII Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt VIII GNc 954/12, w którym uwzględniono powyższe powództwo w całości (nakaz zapłaty k. 27).

W dniu 26 marca 2012 r. pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżył ww. nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że powód nie wykazał, aby rzeczywiście świadczył jakiegokolwiek usługi na rzecz pozwanego, wskazując, iż sam fakt wystawienia faktury VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r. nie mógł być dowodem na okoliczność świadczenia usług. Pozwany podkreślił, iż przedmiotowa faktura VAT została wystawiona w dniu 26 kwietnia 2010 r., zaś wynikało z niej, iż sprzedaż usług przez powoda miała nastąpić w dniu 25 lipca 2010 r., zatem podpis Prezesa Zarządu pozwanej spółki nie mógł potwierdzać rzekomej sprzedaży przez powoda usług doradczych. Zdaniem pozwanego, tym bardziej nie sposób uznać, iż powód wykazał świadczenie usług na rzecz pozwanego, gdyż nie wskazał, na czym konkretnie polegało świadczenie tych usług oraz kiedy były one wykonywane, jak i nie przedstawił dowodów potwierdzających te okoliczności. Ponadto pozwany podniósł, iż J. K. był również członkiem zarządu spółki (...) spółka akcyjna w W., na rzecz której powód świadczył stałe usługi.

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

W piśmie z dnia 17 maja 2012 r. powód ponadto wskazał, iż w jego ocenie z treści sprzeciwu pozwanego z dnia 20 marca 2012 r. wynikało, że fakt wykonywania przez niego usług doradczych na rzecz pozwanego należało uznać za bezsporny. Zdaniem powoda, sporną pozostaje kwestia, na rzecz jakiego podmiotu powyższe usługi były wykonywane, tj. na rzecz pozwanego czy spółki (...) spółka akcyjna w W.. Powód nie kwestionował, iż był związany umową z (...) spółka akcyjna w W. z dnia 03 listopada 2004 r., będącą w tym okresie jedynym akcjonariuszem pozwanego. Powód wskazał, iż na zlecenie J. K. zaczął wykonywać usługi doradcze w przedmiocie zgodnym z powyższą umową z dnia 03 listopada 2004 r. na rzecz pozwanej spółki, w czasie gdy następowało rozstanie biznesowe i kapitałowe spółek (...) spółki akcyjnej w (...) spółki akcyjnej w W.. Powód podniósł, iż wielokrotnie wspierał radą i doświadczeniem poprzez bezpośrednie rozmowy R. Ł. (jako wykonującego bezpośrednio usługę w imieniu pozwanego) z J. K., co następnie skutkowało ustaleniem przez nich wartości zrealizowanych usług.

Powód podkreślił, iż dotychczasowi kontrahenci (...) spółki akcyjnej w W., przy obsłudze których doradzał powód, zostali „scedowani” na rzecz pozwanego.

Powód podniósł również, iż przedmiotowa faktura VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r. zawierała omyłkę pisarską w dacie sprzedaży. W ocenie powoda wykonanie usług na rzecz pozwanego potwierdza również zaksięgowanie powyższej faktury VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r. w księgach handlowych pozwanego, co skutkowało odliczeniem podatku od

towaru i usług, jak i ujęciem kwoty w niej wskazanej jako kosztu uzyskania przychodu przez pozwaną spółkę. Powód powołał również okoliczność wykonywania na rzecz pozwanego innych usług, tj. usług aranżacji biura. Ponadto powód podkreślił, iż był wielokrotnie zapewniany przez J. K. i M. K. o uregulowaniu przedmiotowej należności.

Pozwany odniósł się do powyższych twierdzeń i zarzutów powoda, podnosząc w pierwszej kolejności zarzut prekluzji twierdzeń i wniosków dowodowych strony powodowej zawartych w piśmie z dnia 17 maja 2012 r. w zakresie dotyczącym rzekomego rodzaju usług doradczych świadczonych przez powoda i ich terminu. Pozwany podkreślił, iż już w piśmie z dnia 07 lutego 2012 r., pozwany zakwestionował świadczenie jakichkolwiek usług przez powoda na rzecz pozwanego oraz podniósł, iż roszczenie powoda nie ma podstaw faktycznych i prawnych. W konsekwencji zdaniem pozwanego, powód najpóźniej w dacie wniesienia pozwu miał pełną świadomość kwestionowania przez pozwanego faktu świadczenia przedmiotowych usług.

Pozwany zwrócił również uwagę, iż powód nie przytoczył w pozwie okoliczności faktycznych dotyczących świadczenia ww. usług, jak i nie powołał dowodów na ich poparcie.

Pozwany odniósł się również do twierdzenia powoda, iż data sprzedaży na fakturze VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r. została wpisana omyłkowo w dacie 25 lipca 2010 r., wskazując na doświadczenie w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej przez powoda oraz konieczność w takim przypadku korekty faktury VAT, czego powód nie uczynił. Ponadto zdaniem pozwanego powyższe prowadzi to uznania, iż Prezes zarządu pozwanej spółki został wprowadzony w błąd przez stronę powodową w dacie kwitowania odbioru błędnie wystawionego dokumentu. Zatem w ocenie pozwanego twierdzenia powoda w zakresie omyłkowego wpisania w fakturze VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r. daty sprzedaży należało uznać za niewiarygodne.

Pozwany ponownie zaprzeczył, aby powód świadczył na jego rzecz jakikolwiek usługi, podkreślając przy tym, iż podpis strony pozwanej to jedynie pokwitowanie odbioru dokumentu faktury, a nie „oświadczenie pod fakturą”. Dodatkowo pozwany podkreślił, iż żadna z usług, wskazanych w ramach umowy z dnia 03 listopada 2004 r., zawartej pomiędzy (...) spółka akcyjna w W. a powodem, nie została wykonana na rzecz pozwanego.

Pozwany zakwestionował również, aby klienci spółki (...) spółka akcyjna w W., przy obsłudze których doradzał powód, zostali „scedowani na rzecz pozwanego”. Ponadto pozwany podniósł, iż zgodnie z ustaloną praktyką strona pozwana zawiera ze swoimi kontrahentami i doradcami umowy na świadczenie usług, na dzieła, na każdą najmniejszą kwotę, co potwierdzają również przedstawione przez powoda umowy o dzieło z dnia 25 listopada 2011 r. na wykonanie aranżacji wnętrza biura. Pozwany zwrócił również uwagę, iż powód wystawiając faktury VAT za wykonanie umowy z dnia 25 lipca 2011 r. podał w nazwie usługi dane zawartej umowy, czego nie uczynił odnośnie faktury VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r.

Pozwany zakwestionował twierdzenie powoda, iż strony uzgodniły wartość zrealizowanych usług na kwotę objętą fakturą VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r.

Na koniec pozwany wskazał, iż fakt zaksięgowania przez stronę pozwaną przedmiotowej faktury VAT z dnia 26 kwietnia 2010 r., o ile wzmacniałby twierdzenia strony powodowej, to nie przesądzałby ani o wyniku globalnej oceny dowodów, ani ostatecznego wyniku samej sprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03 listopada 2004 r. pomiędzy (...) S.A. w W. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B. została zawarta umowa o świadczenie usług doradczych, w której zleceniodawcą była (...) S.A. w W. a zleceniobiorcą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. Na mocy kolejnych aneksów do powyższej umowy strony zmieniały wysokość miesięcznego zryczałtowanego wynagrodzenia dla zleceniobiorcy. Następnie w dniu 25 stycznia 2010 r. zleceniodawca wypowiedział powyższą umowę ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2010 r.

Dowód: umowa i aneksy k. 46-56, wypowiedzenie k. 57.

Natomiast w dniu 25 lipca 2011 r. (...) S.A. w W. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B. umowę o dzieło dotyczącą aranżacji wnętrza biura. Na podstawie powyższej umowy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wystawiła na rzecz (...) S.A. w W. fakturę o nr (...) z dnia 01 sierpnia 2011 r i fakturę o nr (...) z dnia 22 listopada 2011r.

Dowód: umowa k. 58-56, faktury k. 61, 62.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wystawiła w dniu 26 kwietnia 2010 r. fakturę o nr (...) na kwotę 44 408,00 zł brutto, wskazując jako odbiorcę (...) S.A. w W.. Jako nazwę usługi wskazano „Płatność za usługi doradcze”. Powyższa faktura została zaksięgowana przez pozwanego za rok 2010 r. jako koszt uzyskania przychodu.

Dowód: okoliczności bezsporne, faktura k. 19.

Następnie powód zwrócił się do pozwanego pismem z dnia 11 stycznia 2012 r. z wezwaniem do zapłaty powyższej faktury. W związku z niewypłaceniem żądanej kwoty powód skierował do Sądu niniejsze powództwo.

Dowód: pisma z potwierdzeniami ich odbioru k. 20-23.

Sąd nie prowadził postępowania dowodowego z urzędu, gdyż przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego w gestii Sądu nie leży zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, jak i na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, powołanych powyżej, którym Sąd przyznał walor wiarygodności. Dokumenty te, zdaniem Sądu, były dostarczone do Sądu w terminach zgodnych z przepisami k.p.c., gdyż zgodnie z art. 47912 § 1 k.p.c. w pozwie powód jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku postępowania, chyba że wykaże, iż ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo że potrzeba powołania wynika później.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód dochodził zapłaty kwoty 44.408,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2010 r. do dnia zapłaty.

Istotą sporu stron był fakt zawarcia umowy pomiędzy powodem a pozwanym, jej treść oraz zakres jej wykonania. Wobec tego w pierwszej kolejności należało przede wszystkim rozważyć, czy umowa faktycznie wiązała strony i jaka była jej treść. Ustalenia te determinowały bowiem dalszą ocenę stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji zasadność powództwa.

Ponadto w pierwszej kolejności należało odnieść się do kwestii ciężaru dowodu w niniejszej sprawie, gdyż powyższa okoliczność posiadała istotne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia.

Art. 6 k.c. stanowi, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Natomiast jak stanowi art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wskazana zatem w art. 6 k.c. „ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu”, jest regułą

w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: „kto powinien przedstawiać dowody” (tak trafnie w orz. SN z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947; oraz wyr. SN z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, OSNP 2011, nr 17-18, poz. 226). W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia Sądowi dowodów potwierdzających przytoczone fakty pod rygorem przegrania procesu.

Sąd wziął również pod uwagę stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2005 r. (III CK 11/2005, LexPolonica nr 1625342), iż w procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym w doktrynie przyjmuje się następujące reguły: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na zarzuty pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego zarzuty przeciwko roszczeniu powoda; b) faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady – pozwany.

Rozkład ciężaru dowodu powinien zawsze być analizowany na tle konkretnej sprawy. W świetle całokształtu okoliczności niniejszej sprawy w ocenie Sądu nie budziło wątpliwości, iż udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowiły w niniejszej sprawie podstawę powództwa, spoczywało na stronie powodowej, gdyż z faktów tych wywodziła ona swoje roszczenie.

W ocenie Sądu powód w żaden sposób nie wykazał zasadności swojego roszczenia. Powód twierdził w pozwie, że zgodnie z ustaleniami stron powód wykonywał usługi doradcze na rzecz pozwanego, za co wystawił w dniu 26 kwietnia 2010 r. fakturę i doręczył ją pozwanemu, który z kolei ją odebrał i zaakceptował. Z treści pozwu nie wynika zatem, kto, kiedy zawarł umowę, wykonanie której uzasadniało wystawienie przedmiotowej faktury przez powoda, a także jaka była jej treść i warunki w szczególności dotyczące płatności. Powód nie sprecyzował również w pozwie, jakie czynności wykonał w realizacji swojego zobowiązania.

Mając na uwadze, iż w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty w piśmie z dnia 7 lutego 2012 r. (k. 24) pozwany podniósł, że powód nie wykonał żadnych usług doradczych na rzecz pozwanego, w związku z czym zgłaszane roszczenie, zdaniem pozwanego, nie miało podstawy faktycznej i prawnej, z uwagi na prekluzję procesową powód winien był wskazać i wykazać w pozwie okoliczności uzasadniające zasadność dochodzonego roszczenia. Uznać należy bowiem, że powód – składając pozew – miał pełną świadomość kwestionowania przez pozwanego świadczenia usług będących podstawą wystawienia przedmiotowej faktury, za którą zapłaty dochodził. Zgodnie bowiem z treścią art. 479 12 § 1 k.p.c. powód w pozwie jest obowiązany podać wszystkie twierdzenia oraz dowody na ich poparcie por rygorem utraty prawa powoływania się na nie w toku postępowania. Tym samym w ocenie Sądu zasadny okazał się zarzut pozwanego dotyczący prekluzji twierdzeń i wniosków dowodowych powoda zawartych w piśmie z dnia 17 maja 2012 r. w zakresie wykraczającym poza treść pozwu.

Niezależnie od powyższego, nawet gdyby przyjąć, iż w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia ze sprekludowaniem dalszych twierdzeń powoda, to i tak powództwo należało w całości oddalić.

Strona powodowa bowiem w ocenie Sądu nie wykazała w niniejszym procesie na żadnym jego etapie, że strony łączyła umowa, uzasadniająca wystawienie przedmiotowej faktury, jaka była jej treść, essentialia negotii, umówiony zakres świadczenia powoda i wysokość należnej zapłaty. Co więcej powód nie udowodnił, by wykonał przedmiotową umowę zgodnie z jej treścią. Pozwany podniósł bowiem, że powód nigdy nie świadczył na rzecz pozwanego żadnych usług doradczych. Wobec takiego podniesionego zarzutu to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia prezentowanych konstatacji odnośnie treści zawartej umowy i jej wykonania.

Oceniając tym zakresie twierdzenia powoda, wskazać należy, iż nie zostały one udowodnione. W toku przesłuchania reprezentant powoda podał, iż zakres czynności stanowiących podstawę do wystawienia przedmiotowej faktury został ustalony na początku kwietnia 2010r. i było to ustalanie przyszłego zakresu usług oferowanych przez (...), struktury

akcjonariatu tej spółki, w tym udziału R. Ł. w tej spółce (k. 93). Ponadto reprezentant powoda zeznał, że usługi powoda świadczone w wykonaniu zobowiązania, zapłaty za które się domagał w niniejszym pozwie „miały charakter rekomendacji i opinii ustnych dotyczących funkcjonowania (...) i rozstania z prezesem O. w zakresie (...) (k. 91) oraz że „doradził pozwanej, by rozstała się z (...) i partnerem biznesowym p. M. O. i prowadziła działalność w zakresie doradczym w bankowości inwestycyjnej” (k. 92). Tymczasem na kolejnej rozprawie odmiennie podniósł, iż zakres jego czynności wynikający z treści umowy zawartej między stronami obejmował doradztwo o charakterze strategicznym, w szczególności w zakresie siedziby, przedmiotu działalności, strategii (k. 121). Jednocześnie wbrew wcześniejszym własnym zeznaniom reprezentant powoda zaprzeczył, że świadczone przez niego usługi obejmowały kwestie rozstania (...) i (...) (k. 121). Zatem zdaniem Sądu zeznania strony powodowej nie potwierdziły treści umowy i zakresu wykonanych czynności w szczególności z uwagi na ich ogólnikowość i niekonsekwencję.

Podkreślenia wymaga, że powód nawet nie podawał precyzyjnie, a tym bardziej również nie udowodnił, kiedy, w jakich okolicznościach, przez jaki czas wykonywał czynności, do których zgodnie z jego stanowiskiem się zobowiązał i za które wystawił przedmiotową fakturę. Na rozprawie w dniu 13 listopada 2012 r R. Ł. podał jedynie ogólnikowo, iż: „były to usługi o charakterze porad ustnych podczas spotkań z prezesem K.. Takich spotkań odbyło się kilka, nie przypominam sobie dokładnej ich liczby. Spotkania te odbyły się w kwietniu 2010 roku. Te spotkania trwały różną ilość czasu, od pół godziny do 2 godzin. Poza tym byliśmy w kontakcie telefonicznym” (k. 92). Natomiast na rozprawie w dniu 15 lutego 2013r. R. Ł. zeznał, iż: „Nie jestem w stanie dokładnie określić ile godzin przepracowałem na rzecz spółki (...). Faktura została wystawiona za pracę polegającą na spotkaniach doradczych, w czasie których osobiście świadczyłem te usługi doradcze prezesowi K. jako prezesowi spółki (...) i te spotkania doradcze miały miejsce w kwietniu 2010 r. Było to kilka spotkań może pięć” (k. 121).

Należy odnotować, iż zeznania reprezentanta powoda były jedynym dowodem, który strona powodowa zaprezentowała na potwierdzenie faktu wykonania usług, za które wystawiła przedmiotową fakturę. Powód nie wykazał powyższego faktu w żaden obiektywny sposób, chociażby poprzez jakikolwiek dokument czy email. Reprezentant pozwanego natomiast podkreślił, że „Powód nigdy nie wykonywał na rzecz (...) żadnej pracy za wyjątkiem tej aranżacji wykonywanej przez panią M. Ł.. Wynagrodzenie pani M. Ł. wypłacone zostało zgodnie z umową w terminie. Powodowa spółka nigdy nie domagała się zapłaty spornej faktury. Pierwszym śladem istnienia jakiegos roszczenia czy zobowiązania jest otrzymanie przez (...) wezwania do zapłaty. Chcę tutaj dodać, że nie istnieje żaden list i mail lub inne potwierdzenie faktu świadczenia usług przez powoda dla (...) ani istnienia roszczenia w stosunku do (...) (k. 124). W świetle podniesionych przez pozwanego zarzutów uznać należało twierdzenia powoda odnośnie istnienia stosunku zobowiązaniowego między stronami, jego treści i wykonania za nieudowodnione.

Odnosząc się do odpowiedzi powoda na zarzut niewykonania zobowiązania sprowadzający się do twierdzenia, że to pozwany wykazał okoliczności faktyczne związane z roszczeniem poprzez złożenie podpisu na przedmiotowej fakturze w pozycji „Osoba upoważniona do odbioru faktury”, należy wskazać, iż zdaniem Sądu powyższy pogląd nie zasługuje na aprobatę. Po pierwsze bowiem reprezentant pozwanego wyjaśnił okoliczności złożenia podpisu pod przedmiotową fakturą, wskazując w szczególności, że nie zauważył, że jako odbiorcę wskazano pozwanego a nie spółkę (...), gdyż złożył podpis w imieniu (...), wiedząc o określonych umownie zasadach współpracy powoda z tymże podmiotem (k. 123, 125).

Ponadto godzi się odnotować, iż faktura VAT to dokument podatkowy i jedynie pomocniczo potwierdza fakt dokonania transakcji czy wykonania usługi. Jako dokument prywatny nie korzysta z domniemań zawartych w art. 244 k.p.c. Moc dowodowa takiego dokumentu zależy więc od wszechstronnego rozważenia i swobodnej oceny dowodów. Zauważyć przy tym należy, iż jak stanowi art. 253 k.p.c. jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego okoliczność tą powinna udowodnić. W judykaturze powszechnie jednak przyjmuje się, że jeżeli spór dotyczy dokumentu prywatnego pochodzącego od innej osoby niż strona zaprzeczająca, to prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać. Oznacza to, że jeżeli strona przeciwna zarzuca nieudowodnienie żądania, a tym samym zaprzecza wiarygodności faktury, to obowiązkiem powoda jest wykazanie jej prawdziwości i zasadności twierdzeń z jej treści wynikających.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie udowodniło prawdziwości materialnej przedmiotowego dokumentu. W ocenie Sądu, uznać należy, iż złożenie podpisu przez J. K. na przedmiotowej fakturze nie przesądzało o zasadności żądania powoda i z samego tego faktu powód nie mógł wysnuwać korzystnych dla siebie skutków, jeśli w ogóle nie udowodnił, że strony łączyła jakakolwiek umowa, jak i nie udowodnił jej treści i essentialia negotii. Powtórzyć należy, iż reprezentant pozwanego podał, w jakich okolicznościach złożył podpis pod przedmiotową fakturą –będąc przekonany, iż jej odbiorcą jest (...). Ponadto J. K. zaprzeczył, by merytorycznie zaakceptował przedmiotową fakturę. Okoliczność, iż reprezentant pozwanego przyjął i odebrał fakturę nie oznacza, że tym samym powód udowodnił swoje roszczenie. Pozwany bowiem po analizie stwierdził, że brak jest podstaw do zapłaty za przedmiotową fakturę, gdyż została ona wystawiona za czynności nieistniejące.

Podobnie zeznania świadka M. K., iż „Faktury, które wpływają do (...) są sprawdzane i zatwierdzane merytorycznie przez pana prezesa, po czym trafiają do zaksięgowania do odpowiednich ewidencji sprawdzone, są też przeze mnie pod względem rachunkowym. Taką samą drogę przeszła przedmiotowa faktura, o którą toczy się spór” (k. 87) nie dowodzą zasadności twierdzeń powoda. Otóż w pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że świadek nie zeznała wprost, że J. K. zatwierdził merytorycznie przedmiotową fakturę. Ponadto nawet złożenie podpisu pod fakturą i jej przyjęcie nie oznacza automatycznie udowodnienia treści umowy i jej wykonania w sytuacji kwestionowania przez pozwanego essentialia negotii umowy i faktu jej jakiegokolwiek wykonania.

R. powyższe, w ocenie Sądu powód nie wykazał istnienia zobowiązaniowego stosunku cywilnoprawnego łączącego strony ani jego wykonania. Wobec powyższego z samego faktu zaksięgowania przez pozwanego przedmiotowej faktury nie wynika, że zostało zawarte i zostało wykonane konkretne zobowiązanie. Czym innym jest bowiem zaksięgowanie faktury dla celów podatkowych tym bardziej, że pozwany uzasadnił przekonująco i rzeczowo, dlaczego zaksięgował w taki a nie inny sposób przedmiotową fakturę i dlaczego na obecnym etapie nie dokonał stosownej korekty w tym zakresie (vide k. 125).

Ubocznie należy odnotować, iż nawet sama przedmiotowa faktura jest niewiarygodna, albowiem odnosi się do abstrakcyjnego w świetle okoliczności niniejszej sprawy okresu „daty sprzedaży”. Powód wskazywał, iż powyższe stanowiło omyłkę, której do chwili obecnie faktycznie nie zweryfikował.

Mając na uwadze powyższe, z uwagi na nieudowodnienie zasadności powództwa Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty strony pozwanej jako wygrywającej proces składają się: wynagrodzenie jej pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym ustalone stosownie do § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349), w kwocie 2.400 zł, którą zasądzono w punkcie drugim wyroku.

Wobec powyższego, orzeczono jak w wyroku.

Z/ Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi powoda.